

ner mennesker, som lever i de fattigste lande. Det er klart, at konferencen i Bruxelles i næste måned er en oplagt lejlighed til at udvikle og udbygge et solidt, tillidsfuldt og langsigtet partnerskab med de mindst udviklede lande med det helt overordnede formål at bekæmpe fattigdom og dermed forbedre levevilkårene for de fattigste befolkningsgrupper i verden, og jeg håber, at vi får en spændende debat om dette tema i dag.

Forhandling

Jørn Jespersen (SF):

Tak til udviklingsministeren for besvarelsen af forespørgslen. Jeg synes, det var en god og konstruktiv besvarelse, men jeg kan ikke lade være at knytte en bemærkning til det sprog, vi bruger, når vi taler om disse problemer.

Hvad var det, udviklingsministeren sagde om de fattige lande, de fattige menneskers situation? Det var, at de var »marginaliserede«. Marginaliserede – hvad dækker det over? Hvad betyder det egentligt, at over 1 milliard mennesker og deres lande er marginaliserede? Hvad er det bagvedliggende reelle i denne politiske formulering? Det er, at de dør af sult; det er, at deres største bekymring er, hvor det næste måltid skal komme fra; det er, at deres børn dør af sygdomme; der skyldes, at de ikke har adgang til rent drikkevand; det er, at de ikke har en mulighed for ved hjælp af deres egen indsats at skabe sig en tilværelse, som giver et håb for fremtiden; det er, at deres dagligdag er dyb forarmelse, nød og elendighed; det er, at vi har en rig verden, som buldrer derudad uden at række en hånd ud for at hjælpe, uden at gøre noget som helst og oven i købet tillader sig at lave den ene flotte hensigts-erklæring og afgive det ene uforpligtende løfte efter det andet om, at nu skal vi også have gjort noget for at sætte en positiv og bæredygtig udvikling i gang. Men realiteten er, at man ikke lever op til det.

I 1981 gav man løfter, i 1990 gav man løfter, på Riotoptmødet gav man løfter, og man svigter dem fra de rige landes side den ene gang efter den anden. Det er dybt uanstændigt, og det er virkeligheden bag ordene om marginalisering.

Hvordan er vores offentlige debat om dette spørgsmål her i Danmark? Ja, den er sådan, at man må sige, det er utrolig dejligt og positivt, at der nu er kommet gang i en ATTAC-bevægelse, der trods alt sætter de fattige landes situation på

dagsordenen og begynder at diskutere den, hvor almindelige mennesker blot bekymrer sig om situationen. Det er godt, og det er rigtigt.

Jeg vil gerne udfordre de danske medier i denne diskussion. Danske medier er flittige og dygtige og vedholdende, og de interesserer sig meget for, hvordan Folketinget arbejder på den ene eller på den anden måde. Lad os nu se i morgen, hvor mange af de danske medier, som rent faktisk refererer, hvad partierne i Folketinget mener om de 1,3 milliarder fattige mennesker i verden, og hvad der skal gøres fra de rige landes side. Lad os se, om medierne passer deres arbejde. Det synes jeg bliver spændende.

Til substansen i sagen: Hvad skal der ske på konferencen i Bruxelles i maj? Vi skal diskutere de fattige landes gældssituation, og lad os tage et eksempel. Hvad er det, de skylder penge for? Jo, de skylder blandt andet penge, fordi en række rige lande har givet støtte til deres egne virksomheder, der har forsøgt at få en god forretning i gang ved at eksportere varer til de fattige lande, altså eksportkreditter. De udgør en meget stor del af landenes gæld, og det udestående over for Danmark er netop eksportkreditgæld. Det er altså penge, som i høj grad har været et erhvervsfremmende, et erhvervsstøttende element i de rige lande, men hvem hænger på gælden? Det gør de fattige lande.

Når Danmark eftergiver eksportkreditgæld, hvordan gør vi det så? Vi gør det ved at trække det i ulandsbistanden. Hvad er gældslettelsen værd? Den er måske 10-20 pct. værd, fordi vi ved, at ulandene ikke kan betale den, men hvor meget trækker vi i ulandsbistanden? Vi trækker 100 pct. Det vil sige, at vi giver en gældslettelse for en lillebitte del af det, de skylder, og så hører vi det tidobbelte eller femdobbelte i den samlede ulandsbistand. Det er ikke særlig anstændigt, når det kommer til stykket.

Hvordan ser det ud på ulandsbistandsområdet? Jo, de rige lande lovede i 1992 på Riokonferencen, at de ville give 0,7 pct. af deres bruttonationalprodukt til de fattige lande for at få en udvikling i gang. Siden er procenten faldet og faldet og faldet, og i dag ligger vi vel på en tredjedel af det lovede – ja, verdens rigeste land, USA, er nede på 0,08 pct. Man kan sige, at det er et eksempel på, at det betyder temmelig meget, hvor tallene efter kommaet står. Her står det en lille plads for langt til højre, dvs. at verdens rigeste land giver en tiendedel af det, man har lovet. Det er dybt uanstændigt.